

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. II. Deo nihil esse occultum, ei se confiteri, ut erubescat de se, & abjiciat se, illum vero eligat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

Sola spes bonæ conscientiæ sperantis se esse sine macula peccati mortalis, verum gaudium parit. Res vero aliæ, cum ad salutem nihil sine gratia Dei conferant, nec gaudium afferre possunt solidum, cum habentur, nec dolorem debent, cum amittuntur.

C A P. II.

Deo nihil esse occultum, ei se confiteri, ut erubescat de se, & abjiciat se, illum vero eligat.

1. **E**T tibi quidem Domine, cujus oculis nuda est abyssus humanæ conscientiæ, quid occultum esset in me, etiamsi nollem confiteri tibi? a Te enim mihi absconderem, non me tibi. Nunc autem, quod gemitus meus testis est, displicere me mihi, tu refulges, & places, & amaris, & desideraris, ut erubescam de me, & abjiciam me, atque eligam te, & nec tibi, nec mihi placeam, nisi de te.

2. Tibi ergo Domine manifestus sum, quicumque sim, & quo fructu tibi confitear, dixi. Neque enim id ago verbis carnis & vocibus, sed verbis animæ & clamore cogitationis, quem novit auris tua. Cum enim malus sum, nihil est aliud confiteri tibi, quam displicere mihi. Cum vero pius, nihil est aliud confiteri tibi, quam hoc non tribuere mihi: quoniam tu Domine benedicis justum sed prius eum justificas impium. Confessio itaque mea Deus meus in conspectu tuo tibi tacite fit, & non tacite;
tacet

tacet enim strepitu, clamat affectu. Neque enim dico recti aliquid hominibus, quod non à me tu prius audieris, aut etiam tu aliquid tale audis à me, quod non prius mihi tu dixeris.

N O T Æ.

a *Te enim mihi absconderem, non me tibi) qui peccata sua Deo occultare conatur, intellectum suum obscurat, ne Deum cognoscere, & gratia ejus illustrari possit, quare sibi Deum, non se Deo abscondit.*

V S V S.

Solidæ humilitatis principium hoc est; *in malis sibi displicere tanquam suis, in bonis Deo gratias agere, tanquam alienis quia ab ipso est omne bonum nostrum. Valdeque cavendum est, ne qui in virtute proficit, sibi de profectu vane placeat.*

C A P. III.

Confessum se coram hominibus, quis fuerit, & præterita mala sua, ut infirmi excitentur ad spem misericordiæ.

1. a **Q**uid mihi ergo est cum hominibus, ut audiant confessiones meas, quasi ipsi sanaturi sint omnes languores meos? Curiosum genus ad cognoscendam vitam alienam, desidiosum ad corrigendam suam. Quid à me quærunt audire, qui sim, qui nolunt à te audire, qui sint? Et unde sciunt, cum à meipso de meipso audiunt, an verum dicam, quandoquidem nemo scit *hominum, quid agatur in homine, nisi spiritus hominis, qui in ipso est?* Si autem à te audiant de seipsis, non poterunt dicere: mentitur do-
mi-

1 Cor. 2,
11.